

מה שנמצא בגליון הרמב"ם הלכות מעשה הקרבנות פרק א' הלכה י"ח: האיברים ששורפין אותן על גבי המזבח מן החטאות הנאכלות ומן האשמות ומן השלמים הם הנקראים אימורים ואלו הן האימורים וכו': עיין בר"מ פרק ז' ממ"א בדברי הה"מ הלכה ו' שכתב דפסק לחומרא כל"ק וכו' וקשה טובא דהא לאידך לישנא דפליגו באקשתיא ומותר מן הדין רק מחמת מנהגא.

ממילא אסור להקטירו דאיכא איסורא דכל שממנו לאישים הרי הוא ככל תקטירו וכמבואר בזבחים דף ע"ז גבי איברי עולה שנתערבו בחטאת. עיין שם וצריף עיון: שם פרק י' הלכה כ"ג: קרבן צבור הבא בטומאה אע"פ שהטמאין מקריבין אותו אין חולקין עם הטהורין לאכול לערב מפני שאינן ראויים לאכילה: עיין מה שתמה בזה הר"י קורקס ומה שכתב בזה הכ"מ הם דברים תמוהים באשר נראה המעיין ולדעתו לא קשה מידי דהא השחיטה וגם הפשט וניתוח פשרה בנזרים כמבואר יומא דף כ"ז וא"כ אפשר דלא יגעו הטמאים בפשר רק נזרים טהורים שחטו ונהסירו האימורים וכהנים טמאים הקריבו ומה שכתב הר"מ דאין חולקין עם הטהורים היינו אם כהנים בע"מ טהורים כמבואר בב"ק דף ק"י ע"ש: הלכות פסולי המוקדשין פרק ד' הלכה ו' בלח"מ ד"ה הפריש מעופרת וילדה על מה שכתב באמצע אבל קצת קשה דשם אמרו דאי אמרינו שייירי משוייר וכו': ועוד יש לומר דרבינו ז"ל פוסק אם שייירו אינו משוייר וכו' עיין בדברי הר"מ פ"ב משחיטה הלכה ד' מבואר להדיא דפוסק שייירו משוייר: שם פרק י"ד הלכה ד' ד"ה במקום הראוי לעבודה כיצד מזבח שנפגם [וחשב מחשבת זמן או מחשבת מקום וכו': וקשה דהא נפסל בפגימת המזבח ואפילו נתקן אט"פ כמבואר בגמ' ובר"מ לעיל פרק ג' מחמת דיחוי: שם: לא פסל הזבח במחשבה זו וכו': נראה דמייירי שנפגם המזבח אחר השחיטה וקיבל מקצת הדם קודם התיקון במחשבת פיגול ולכך לא נפסל הזבח פיון שאינו ראוי לעבודה ואם אט"פ נתקן המזבח פשר הזבח באם יקבל אט"פ דם הנפיש בשעת הפרוס דמפרסת היא פחי כמבואר בגמ' ובר"מ פרק ה' מערכין הלכה י"ג ובעלי חיים אינם נדחים ועיין בר"מ פרק ג' הלכה כ"ג בהלכות פסולי המוקדשין: הלכות תרומות פ"א הלכה כ"ו: ובזמן שפול ישראל שם שנאמר כי תבואו וכו' לא מצינו זה גבי תרומות ומעשרות וגם קשה דגבי עומר כתיב כי תבואו ובנודאי ה"ל בבית שני מדאורייתא דה"ל דוחה שבת.

ונראה להגיה שנאמר בבאכם והיינו גבי חלה ונחלה איקרי תרומה כמו שכתב הכ"מ וגם מעשרות אינם מן התורה דאיתקשו כל הפרשות זה לזה ולפי זה נראה דגם ביפורים אינו מן התורה בזמן עזרא דהא איקרי תרומה כדדרשינן ותרומת ידך אלו ביפורים דאין לומר משום דגבי ביפורים כתיב בלשון יחיד לא בעינן ביאת פולקם דא"כ מה חזית דאקשינן תרומה לחלה ניקוש לחומרא לביפורים א"ו דגם ביפורים בעי ביאת פולקם משום דאיקרי תרומה או דמקשינן למע"ש כדאיתא ביבמות (דף ע"ג ע"ב): הלכות ביפורים פרק שני הלכה א' פסך משנה ד"ה ומביאים ביפורים וידוע דהלכה כת"ק ומשמע לרבי דלא פליג ת"ק אלא מדאורייתא אבל מדרבנן מודה דמחייב וכו' צ"ל דלא פליג ת"ק אלא מדרבנן אבל מדאורייתא מודה דלא מחייב כצ"ל: שם פרק רביעי הלכה ד': הקונה שני אילנות בתוך שדה של חבריו מביא ואינו קורא לפי שהדבר ספק אם יש לו קרקע או לא וכו': והנה רבינו פרק ו' מביאת מקדש הלכה א' כתב דכהן בע"מ שנקנס

למקדש מהמזבח ולפנים לוקה ועיין במשנה למלה שיהביא דברי רבינו בספר המצות שכל אנה המזבח בכלל האיסור עיין שם וזה פשוט דאם על בע"מ פהנים איכא איסורא דאורייתא מכש"כ על ישראלים וכמבואר בעירובין ק"ה ע"א דכהנים בע"מ עדיפי ואם פן צ"ל דהא דהנחה של הביכורים היא בקרן דרומית מערבית כמבואר לעיל פרק ג' הלכה י"ב דהתורה התירה למביא ביכורים לישוב פל אנה המזבח עד הקרן וקשה דהאיך יבא מספק דלמא לאו ביכורים היא וקא עביד איסורא דאורייתא שייכנס אצל המזבח ונהנחה אצל תחלת המזבח ומכל מקום צריף עיין על רבינו שפתב ולא פירש: שם פ"י הלכה א' בפסוק משנה ד"ה ואינה נוהגת אלא בארץ וכו' והר"י קורקוס ז"ל תמה וכו': ונראה בישוב דברי הר"מ דהנה קשה על מה שכתבו התוס' דבעי העמדה והערכה פיון שהי' מתחלה מחובר לבהמה מהא דבמס' מעילה (דף י"ב ע"ב) בקדשי בד"ה מועלין בחלבה וכו' הא פיון דאינו ראוי לפדיון אית ביה מעילה מה"ת וכמו קדשים שמתו ואם די"ל דבחלב וביצים פיון דאינם גלויים לא צריכי העמדה והערכה מ"מ הא גם בקרנים יש מעילה כמבואר בר"מ פ"ה ממעילה ה' י"ב ע"ש ולכך סובר הר"מ דסוגיא דחולין ע"כ אלא אליבא דתנא דבי לוי דגם בע"מ מעיקרא צריכי העמדה והערכה מדלא מוקי לה בע"מ מעיקרא וכיון דהפל הוי בכלל העמדה והערכה שפיר יש לומר דגם מה שהי' מחובר בבע"ח צריף העמוה"ע משא"כ למאי דקיי"ל דלא כתנא דבי לוי וא"צ העוה"ע רק בבהמה וכמבואר בדברי הר"מ פ"ה מערכין ה' י"ב אם פן ממילא פל הדברים אף שהיו מחוברים לבע"ח א"צ העוה"ע דמ"מ אינן בכלל בהמה ממש ולא עדיף מחי' ועופות דאינם בכלל הוע"ה.

ומה שהקשה דאמאי השמיט באומר ג"כ חוץ מגזיזה וכתשה נראה דאיסור פחישה אינה רק מדרבנן דהא קי"ל דתולש אינו בגוזה כמבואר בר"מ פ"א ממעילה ובנדאי דיותר יש פחש בתלישה מגזיזה וכיון דאינו רק מדרבנן שפיר משכחת לה בעבר וגו' כמו בכדה"ב ובגמ' דמוקי לה חוץ מכחש היינו דאף לכתחלה מותר לגזוז וכמ"ש רש"י לפי גירסת רש"ל ע"ש ומ"ש מהרש"א שם דאסור מדאורייתא קשה דאמאי תלישה אינו אסור מה"ת: הלכות איסורי המזבח פ"ב הלכה ו' במשנה למלה ד"ה פל מום וכו' אלא הכנה היא דלכתחילה אין מקריבין אותו מפני הפבוד: עיין בדברי הרמב"ם פרק א' מעשה הקרבנות הלכה י"ג וסיים שם וכן בכל הזבחים הרי מבואר דבכל הקרבנות נפסל אפילו בין שחיטה לזריקה ומה שהקשה מסוטה דף מ"ו לק"מ דכוננת הגמ' דאין נפסל בשנים של עולה דהיא עד שנה ולא יותר ובקדשים היא עד ב' או ג' והפסול הוא מחמת זקן למ"ש מפירוש המשניות להרמב"ם פרק א' דפרה הזקן ומש פח נראה דכוננתו שמתחיל לתשות פח מן שהיה בו מתחלה וכמו באדם שמתחילין בזמן הקצוב ימי הזרידה ומה שכתב ממנחות דף צ"א וכו' דהרמב"ם סובר דהברייתא אתא אליבא דר"מ דאיתא בפקר השיעור עד ה' שנים וממילא גם בצאן השיעור יותר עיין יומא דף ס"ה ע"ב בתוס' ד"ה משום טטאות דלר"מ גם ביותר מה' פשר: שם פרק שלישי הלכה א' בהלח"מ ד"ה אין המומין פוסלין בעוף.

בתמורה פרק ב' (דף ד' ע"א) אמר תמות וזכרות בבהמה ואין תמות וזכרות בעופות והקשה ר' אלי' מזרחי ז"ל בפ' ויקרא דנימא דהנא"ו דואם מן העוף מוסרי על ענין ראשון וכו': דברי המזרחי תמוהים מאד שהוא סבר דהלימוד דאין תמות וזכרות בעופות

הוא מחמת דלא נאמר בפ' ויקרא רק בבהמה ולכך הקשה דנימא דנא"ו מוסיף וכו' ובאמת הלמוד הוא מקרא בפ' אמור לרצונכם תמים זכר בכר בכרשבים ובעזים וכן פירוש רש"י להדיא בקידושין (דף כ"ד ע"ב) וראיתי שעמד בזה בספר גור ארלי: שם הלכה ו': וכן בהמה ועוף שהרגו את האדם הרי הן וכו': עיין חולין דף ק"מ ע"א גמ' רבינא אמר קא במאי עסקינן בעוף שהרג את הנפש וכו' ולפי דברי התוספות שם בד"ה למעוטי וכו' קייל"ן כתנא דבי ר"י דילפינן מכשיר ממכפר א"כ מוכח דעוף שהרג פשר לקרבן ולא ילפינן מבהמה ולשיטת הרמב"ם צ"ל דלא קאי הנה אוקימתא אליבא דתנא דבי ר"י וכמו שפכת הר"ן בחידושי לחולין ע"ש וצ"ע: הלכות מאכלות אסורות פט"ז הלכה ז: או צפור מצורע השחוטה וכו' נראה דבעודה מפרפסת קאמר דאז חשיב פחי לכל דבריו כמבואר חולין דף ל' ע"א ע"ש ונאפילו לדברי התוס' שם דף פ"ד ע"א דדוקא בישארל בטמאה וכו' היינו דווקא היכא שמותר באכילה דלא חשיב כאמ"ה ממילא הנה כמתה לכל דברי משא"כ בצפורי מצורע ובפרט שהרמב"ם לא אגיל בשיטת התוס' כמבואר בדבריו בה' עירובין פרק ה' הלכה י"ג ע"ש: שם פי"ו הלכה כ"ז במשנה למלאך ד"ה גרסינן במסכת שבת וכו'.

על מה שפכת במשנה למלאך ועיין בהיהיא דאיבעיא לן בר"פ הערל וכו' ולפי מ"ש הרשב"א בתשובה סי' צ"ב דשלא לצורף כלל גם איסורא דרבנן אסור להאכילו בידים א"כ שפיר איבעיא לי באם יש לו שמן אחר של חולין וליכא כלל צורף התינוק דאסור לסוכו: הלכות תמורה פרק רביעי הלכה ג' על הלח"מ ד"ה השוחט את החטאת ומצא בן ד' חי וכו': דבריו תמוהים מאד דהא לא עדיף מיוצא דופן דאינו קדוש כלל כמבואר בתמורה דף כ"ה ודף ל"ח ורש"י פתב דנקט לרבותא אבל האמת אינו כן ונראה דכונתו דאינו מפורש כפירוש התוס' דברייטא אתא כר"מ רק אפילו לרבנן דהא קייל"ל כר"מ בחולין דף ע"ה דחלב בן ט' פחלב בהמה ולכך צריך קרא דחלבו אינו נקרב כמבואר שם בסוגיא וא"כ היינו דווקא בשלמים אבל לענין ולד חטאת הנה כשאר ולדות חטאת בכלל לו חדשיו וד' סימנין אפשר ביה רחמנא ובשלמים כבר ביאר בפרק א' ממעשה הקרבנות הלכה י"ט דאפילו בכלל חדשיו ע"ש משא"כ בחטאת דדווקא בן ד' כמבואר בבבב"ת: הלכות פרה אדומה פרק י"ד הלכה ד' כ"מ ד"ה וכן אוכלין ומשקין של קדש מימרא בפרק חומר .

בקדש וכו': לא ידעתי מה תיקון בזה דהא ע"כ צ"ל דבחרס אם יש פותח מאפרו פיון דהטומאה נפגע לשולי הפלי הנה פמונח במקום טמא ממש פשר בכלי אבן וע"כ צ"ל כמו שפכת הר"ש וצ"ע ואולי סובר פיון דאינו מונח במקום טמא ממש רק הטומאה מגיע לשולי הפלי אינו רק מדרבנן ונשפיר י"ל דלא גמרינן בכלי אבן דאינו מקבל טומאה כלל וכסברת הר"ש: הלכות שחיטה פרק י"ג הלכה י"ב על הפסח משנה ד"ה שחט מקצת סימנין וכו' על מה שפכת בסוף הלכה זו דא"כ אמאי אינו לוקה מאי שנא מאם טרפה וכו': ונראה דהא דאם טרפה חייב בשילוח היינו בטריפה הנפרת אבל באינה נפרת פטור משילוח דלא אמרה התורה שלח לתקלה וכדאמרינן בגמ' בכמה דוכתי וכיון דשחט מקצת סימנין פטור משלוח וחישינו שפא ובריא ואתא לידי תקלה רק האיבעיא הוא פיון דבידו לגמור השחיטה ויהי' אפשרי השילוח דקיי"ל דמפרפסת הרי היא פחי לכל דבריו כמבואר בר"מ פרק ב' מערכין הלכה ג' דלא פשיטת התוס' וכו' דף פ"ד ד"ה בעינן

העמדה והערכה ושיטת הר"מ הוא דאף היכא דמוותרת באכילה מ"מ הרי הוא פחי לכל
דבריו: הלכות גזילה ואבידה פרק י"א הלכה י"ז על הכ"מ ד"ה: ההולך בדרך הטוב
והישר וכו': טעות המדפיסים שציננו לדיבור בפני עצמו ובאמת הוא דיבור אחד ונמשך
אדלעיל שהכ"מ מביא לשון הרמב"ם דלקמן ועפ"ז יובן הוכחת הכ"מ שפיר: